"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ସଚ୍ଚୋଟ ରୁହ, ନିଜର ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଚାର୍ଟ ରଖ, କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତରେ ଚାଲୁଥାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥ କିପରି ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ହୋଇଥିବ । ନିଜର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଥିବ । ସେମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରଯୁକ୍ତ ହୋଇନଥିବ । ଯଦି ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖିଲେ ବିକାରୀ ସଂକଳ୍ପ ଆସୁଛି ବା ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛି ତାହାହେଲେ ଜାଣିବ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଆତ୍ମା ନୁହେଁ ।

ଗୀତ:- ଇସ୍ ପାପ କି ଦୁନିଆ ସେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପାପର ଦୁନିଆ । ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି । ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆକୁ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଇଛି । ସେଠାରେ ପାପ ହୋଇନଥାଏ । ପାପ ହୋଇଥାଏ ଦୁଃଖଧାମ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ । ଦୁଃଖ ଦେଉଥିବା ରାବଣକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛ, ରାବଣ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ନୁହେଁ, ତଥାପି କୁଶ ପୁତଳିକା ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛୁ, କିନ୍ତୁ ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛୁ । ଆମେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଅଛୁ । ପିଲାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଲାବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ଥାଏ ଯେ ଆମେ ସେହି ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ ଯିଏ ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସୁଖଧାମର ମାଲିକ, ବ୍ରହ୍ମା କରୁନାହାଁନ୍ତି, କେହି ବି ଦେହଧାରୀ କରୁନାହାନ୍ତି । ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା, ଯାହାଙ୍କର ଦେହ ନାହିଁ । ଦେହ ତୁମର ବି ନଥିଲା, ପରନ୍ତୁ ତୁମେ ପୁଣି ଦେହ ନେଇ ଜନ୍ମ ମରଣରେ ଆସୁଛ ତେଣୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ସେ ଆମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ, ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ତାହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କେହି ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ନର୍କ ବି କେହି ସ୍ଥାପନା କରିଛି । ତୁମର ସୁଖଧାମର ଅଭିନୟ କେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି, ତାହା ବି ତୁମେ ଜାଣିଛ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଯଦିଓ ବହୁତ କୋଟିପତି ଓ ପଦମପତି ଅଛନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ ପତିତ ଦୁନିଆ ତ କୁହାଯିବ ନା । ଏହା କାଙ୍ଗାଳ ଦୁନିଆ, ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ଅଟେ । କେତେ ବଡ ବଡ କୋଠା ଅଛି ଓ ସୁଖର ସବୁ ସାଧନ ରହିଛି ତେବେ ମଧ୍ୟ ପତିତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ବିଷୟ ବିକାର ରୂପୀ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ଉବୁଟୁବୁ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ପାପ ଅଟେ । କହନ୍ତି ଯେ ଏହା ବିନା ସୃଷ୍ଟି ବୃଦ୍ଧି କିପରି ହେବ । ଡାକିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ — ହେ ଭଗବାନ, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କର । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା । ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ହୋଇଛି ତେଣୁ ତ ଡାକୁଛି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଜଣେ ବି ପତିତ ନଥାନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଯିଏ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛି ପୁଣି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସାଥିରେ ହିଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜ୍ୟ କରିବି । ଜଣେ ଆତ୍ମା ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି ନା । ରାଜାଙ୍କ ସାଥିରେ ପ୍ରଜା ବି ଦରକାର । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି ରାଜା-ରାଣୀ ହେଉଛନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ପ୍ରଜା ହେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ଏବେଠାରୁ ହିଁ ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଆଖି ବିକାରୀ ଅଟେ । କାହାକୁ ଦେଖି ଦୃଷ୍ଟି ଖରାପ ହେଉଥିଲେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ସେ ଆତ୍ମାର କେବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ହୋଇନଥିବ । ସେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଖି ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଲେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ସବୁ କିଛି ଆଖି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି, ଆଖି ହିଁ ଧୋକା ଦିଏ । ଆତ୍ମା ଏହି ଝରକା ମାଧ୍ୟମରେ ଦେଖୁଛି, ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ତ ଡବଲ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ଖିଡିକି ମାଧ୍ୟମରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଆମର ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଆତ୍ମା ଉପରକୁ ଯାଉଛି । ବାବା ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବି ଶରୀର ନେଇଛି, ତେଣୁ କଥା କହିପାରୁଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ସୁଖର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ତୁମେ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛ । କେହି ବହୁତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଯାଇଛନ୍ତି ତ କିଏ ପଛକୁ ହଟି ଯାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ପାରି କର । ବାସ୍ତବରେ ତ' ପାରି ହେବେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ । ପରନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ତ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ମେହେନତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ପାଠ ।

ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଆସୁଛୁ ପୁଣି ଏବେ ଦୁଃଖଧାମକୁ

ଆସିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୁଅ । କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । କାହାଠାରେ କାମର ଭୂତ ତ, କାହାଠାରେ କ୍ରୋଧ ଆସିଲା, ହାତ ଉଠାଇ ଦେଲେ । ବାବା କହିବେ ଇଏ ତ ଦୁଃଖଦାୟୀ ପାପ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କିପରି ହେବ । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ନାମ ବଦନାମ କରୁଛନ୍ତି । ସଭିଏଁ କ'ଣ କହିବେ! କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ସେମାନେ ପୁଣି ଏହିଭଳି କାମ କରିବେ କି! ଏଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତିଦିନ ରାତିରେ ନିଜକୁ ଦେଖ । ଯଦି ସୁପୁତ୍ର ହୋଇଥିବେ ତାହାହେଲେ ଚାର୍ଟ ପଠାଇବେ । ଯଦିଓ କେହି ଚାର୍ଟ ଲେଖୁଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସାଥିରେ ଏକଥା ଲେଖୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଛି କିମ୍ବା ଏହି ଭୁଲ୍ କରିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବ ଏବଂ ଓଲଟା କର୍ମ କରିଚାଲିଥିବ, ଏହା ବି ଠିକ୍ ନୁହଁ । ଓଲଟା କର୍ମ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାନ୍ତି । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି -- ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ମଧ୍ୟ ଟିଚର ହୋଇପାରିବେ । ବାବା ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପଢାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯାଇ ତାହା ଉପରେ ମନନ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଇଛି ? ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଶିଖାଉଥିବା ଟିଚର୍ଙ୍କ ଠାରୁ ଶିଖୁଥିବା ଆତ୍ମା ଅଧିକ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି । ବାବା ସିଦ୍ଧ କରି କହିପାରିବେ । ଦେଖାଇଥାନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମର ଚାର୍ଟ ଦେଖ । ମୁଁ ଟିକିଏ ବି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇନାହିଁ । ବାବା କହିବେ ଏହି ପିଲା ତ ବଡ ମିଠା ଅଟେ । ଭଲ ସୁଗନ୍ଧ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରୁଛନ୍ତି । ଟୀଚର ହେବା ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କାମ ଅଟେ । ଟିଚରଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ର ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ତୀବ୍ର ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଟିଚରଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ବାବା ତ ପଚାରୁଛନ୍ତି, କାହାକୁ ପଢାଉଛ ? ପ୍ରତିଦିନ ଶିବମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ପଢାଅ । ଶିବବାବା କିପରି ଆସି ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ? ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାର୍ଟ ପଠାଇଥାନ୍ତି -- ବାବା ମୋର ଅବସ୍ଥା ଏପରି । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି, ପିଲେ କୌଣସି ବିକର୍ମ ତ କରୁନାହଁ ? କୁଦୃଷ୍ଟି ଓଲଟା-ସିଧା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉନାହିଁ ତ' । ନିଜର ବ୍ୟବହାର, ଚରିତ୍ର ଆଦିକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର । ଚାଲି-ଚଳନର ସମସ୍ତ ଆଧାର ଆଖି ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ । ଆଖି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଧୋକା ଦେଇଥାଏ । ନ ପଚାରି କୌଣସି ଜିନିଷ ଉଠାଇ ଖାଇଲେ ବି ପାପ ଖାତାରେ ଜମା ହୋଇ ଯାଉଛି କାହିଁକି ନା, ବିନା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଉଠାଇଲ ନା । ଏଠାରେ କାଇଦା ବହୁତ ରହିଛି । ଶିବବାବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ଅଟେ ନା । ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନ ପଚାରି କୌଣସି ଜିନିଷ ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣେ ଖାଇଲେ ତ ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏପରି କରିବାକୁ ଲାଗିବେ । ବାସ୍ତବରେ ଏଠାରେ ତ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ତାଲା ପକାଇ ରଖିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ନିୟମ କହୁଛି ଯେ ଏହି ଘର ଭିତରକୁ, ରୋଷେଇ ଘର ପାଖକୁ କୌଣସି ବି ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାହାରେ ତ ଅପବିତ୍ର-ପବିତ୍ର ଆଦିର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ନାହିଁ । ପରନ୍ତୁ ପତିତ ତ ନିଜକୁ କହୁଛନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ବଲ୍ଲଭାଚାରୀକୁ ଅଥବା ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ କେହି ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ପତତି ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଶରୀର ପତିତ ଅଟେ ତଥାପି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ବିକାରଗୁଡିକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିର୍ବିକାରୀଙ୍କ ଆଗରେ ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥାନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି ଯେ ଇଏ ବଡ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଧର୍ମାତ୍ମା ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ମ୍ଲେଚ୍ଛ ରହିବେ ନାହିଁ । ତାହା ତ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ସଂମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିଛ । ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଆମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଛୁ । ଅଧିକ ଆଉ କିଛି ଜାଣିବାର ନାହିଁ । ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଲ, ସୂକ୍ଷ୍ମବତନକୁ ଜାଣିଲ, ଯାହା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ଭବିଷ୍ୟ ପଦବୀକୁ ଜାଣିଲ, ପୁଣି ଯଦି ଚାଲି ଚଳଣି ଏଭଳି ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଲ, ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହେଲ କିମ୍ବା ଖରାପ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିଲ, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ପାପ ଅଟେ । ଦୃଷ୍ଟି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା କଷ୍ଟକର । ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଆଖି ଦେଖୁଛି — ସେ କ୍ରୋଧ କରୁଛି ତେଣୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଲଢେଇ କରୁଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଟିକିଏ ବି ସ୍ନେହ ନାହିଁ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ବଳିହାରୀ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅଟେ । ବଳିହାରୀ ଗୁରୁ ଆପଣଙ୍କର... ବଳିହାର ସେହି ସତ୍‌ଗୁରୁଙ୍କର ଯିଏ ଗୋବିନ୍ଦ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଗୋବିନ୍ଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେଉଛ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା ମୁଖ ମିଠା ହୋଇନଥାଏ । ମୀରାଙ୍କର ମୁଖ ମିଠା ହେଲା କି ? ସତରେ ସେ ତ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲେ ନାହିଁ । ତାହାହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ, ତାକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖ କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବଳ ଦେଖିଲେ ହେବ ନାହିଁ, ତାଙ୍କ ଭଳି ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଏହିପରି ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ । ଏହି ନିଶା ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ ଯିଏ ଆମକୁ ଏଭଳି କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଚାର୍ଟରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଲେଖ ଯେ ଆଖି ଧୋକା ତ ଦେଉନାହିଁ ? ପାପ ତ କରିନାହଁ ? ଆଖି କୌଣସି ନା କୌଣସି କଥାରେ ଧୋକା ନିଶ୍ଚିତ ଦେଉଛି । ଆଖି ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ନିଜକୁ ଅଶରୀର ଭାବ । ଏହି କର୍ମାତୀତ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହେବ, ତାହା ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେବେ ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ଚାର୍ଟ ପଠାଇବ । ଯଦିଓ ଧର୍ମରାଜର ରେଜିଷ୍ଟରରେ ଆପେ ଆପେ ସବୁ ଜମା ହୋଇଯାଉଛି ପରନ୍ତୁ ବାବା ସାକାରରେ ଆସିଥିବାରୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସାକାର ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର । ତେବେ ଯାଇ ସଜାଗ କରାଇପାରିବେ । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଅଥବା ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥିବେ ତ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଅଶୁଦ୍ଧ କରିଦେବେ । ଏଠାରେ ବସି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ମାୟା ବହୁତ ଧୋକ୍କା ଦେଉଛି । ମନରେ ବହୁତ ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଏହିପରି ହେବା ପାଇଁ କେତେ ମେହେନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥାନ୍ତି, ବାବା ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନରେ ସଜାଉଛନ୍ତି । ବୁଝୁଛୁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା, ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହେବୁ । ପୁଣି ଶରୀର ବି ପବିତ୍ର ମିଳିବ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବ । ପୁଣି

ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିବେ ଭଗବାନ ଏପରି କାହିଁକି କରିଲେ ? ଏହା ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ପୂର୍ବ ନିର୍ମିତ ଅଟେ । ଭଗବାନ କ'ଣ କିଛି କରୁଛନ୍ତି କି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ରହିବ । କେହି କେହି କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଆମେ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ କଣ୍ଟା ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆସି ଫୁଲ ହେବେ । ମନୁଷ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ଯେ କ'ଣ ଭଗବାନ କେବଳ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନେଇଯିବେ, ଆମେ ମାନିବୁ ନାହିଁ, ଭଗବାନଙ୍କର ବି କ'ଣ ଦୁଇଟି ଆଖି ଅଛି ? ପରନ୍ତୁ ଏହି ଡ୍ରାମା ତ' ପୂର୍ବ ନିର୍ମିତ । ସମସ୍ତେ ଯଦି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବେ ପୁଣି ଅନେକ ଧର୍ମର ଅଭିନୟ କିପରି ଚାଲିବ ? ସ୍ୱର୍ଗରେ ଏତେ କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମତଃ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଭଗବାନ କିଏ, ତାଙ୍କୁ ତ ଚିହ୍ନ । ଏକଥା ବୁଝିନପାରିଲେ ତ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଚାଲିବେ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିଲେ କହିବେ ଏହି କଥା ତ' ଠିକ । ଆମକୁ ତ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେହି ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ସବୁ ଧର୍ମରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକେଇଥାନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ । ବିଲକୁଲ୍ କମ୍ ଆତ୍ମା ଏ ଜ୍ଞାନରୁ ବୁଝିଥାଆନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଏଭଳି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏସବୁ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା, କଲ । କେଉଁଠୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରୁ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । କେବେ ପୁଣି ବୁଝି ନଥା'ନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ବୁଝିବେ, ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । କାହାର କମ୍ ପଦ ପାଇବାର ଥିଲେ ସେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତଥାପି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, କୌଣସି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ । ଏହା ବି ନୋଟ୍ କର ଯେ ମୁଁ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ତ ଦେଇ ନାହିଁ ? କାହା ସହିତ ଲଢେଇ ଝଗଡା ତ' କରି ନାହିଁ ? ଓଲଟା ସିଧା ତ କହିନାହିଁ ? କୌଣସି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ତ କରିନାହିଁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବିକର୍ମ ଯାହା କରିଛ ତାହା ଲେଖ । ଏହା ତ ଜାଣୁଛ ଯେ ଦ୍ୱାପରରୁ ବିକର୍ମ କରି ଏବେ ବହୁତ ବିକର୍ମୀ ହୋଇଯାଇଛ । ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖିକରି ଦେଲେ ବୋଝ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହୁଁ । ବାବା କହିବେ ଆଚ୍ଛା, ଚାର୍ଟ ନେଇ ଆସ ତେବେ ଦେଖିବି । ବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ଡକାଇବେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ କହିବେ ଏଭଳି ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ତ' ଦେଖିବି । ସୁପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ବାବା ବହୁତ ସ୍ନେହ କରିଥାନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ କେହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ, କିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଚାର୍ଟ ଲେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କିଛି ତ୍ରୁଟି ରହିଛି, ଯାହା ବାବାଙ୍କୁ ଲୁଚାଉଛନ୍ତି । ସଚ୍ଚୋଟ ସନ୍ତାନ ତାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ ଯିଏକି ଚାର୍ଟ ଲେଖିଥାନ୍ତି । ଚାର୍ଟ ରଖିବା ସହ ଦୈବୀଗୁଣ ବି ଦରକାର । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ବିକର୍ମର ବୋଝକୁ ହାଲୁକା କରିବା ପାଇଁ ଯାହାବି ସବୁ ବିକର୍ମ ହୋଇଯାଇଛି, ସେଗୁଡିକୁ ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖି କରି ଦେବାକୁ ହେବ । ଏବେ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବା ଅନୁଚିତ୍ । ସୁପୁତ୍ର ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ବହୁତ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଆଖି ଧୋକା ନ ଦେଉ — ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜର ବ୍ୟବହାରକୁ ବହୁତ ବହୁତ ଶାଳୀନତାପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । କାମ-କ୍ରୋଧର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତନ ନ କରି ବିନ୍ଦୁ ଲଗାଉଥିବା ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ ।

ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା ସବୁ ଘଟିଯାଇଛି ତା'କୁ ଫୁଲଷ୍ଟପ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବିନ୍ଦୁ ଲଗାଇଦିଅ । ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତା ନ କରିବା ହିଁ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟେ । ଯଦି କେହି ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଚିନ୍ତନ କରୁଛି ତେବେ ତା'ର ସମୟ, ଶକ୍ତି, ସଂକଳ୍ପ ସବୁକିଛି ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ଆଉ ବ୍ୟର୍ଥରେ ନଷ୍ଟ କରିବାରେ ସମୟ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସଂଗମଯୁଗର ଦୁଇଟି ସେକେଣ୍ଡ ଯଦି ବ୍ୟର୍ଥରେ ନଷ୍ଟ କରୁଛ ତେବେ ଅନେକ ବର୍ଷ ନଷ୍ଟ କରିଦେଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ସମୟର ମହତ୍ୱକୁ ଜାଣି ଏବେ ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଫୁଲଷ୍ଟପ୍ ଲଗାଇଦିଅ । ଫୁଲଷ୍ଟପ୍ ଲଗାଇବା ଅର୍ଥ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଫୁଲ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଭରପୁର ହେବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ ସେତେବେଳେ ନିଜର ଏବଂ ସାରା ବିଶ୍ୱର କଲ୍ୟାଣ ହେବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****